

ikke ved nogen Veilighed lade mig affstrække fra at bringe frem, hvad jeg anseer for at være saa vigtigt som dette Spørgsmaal, selv om den ærede Minister siger, at det ligger udenfor Rigsdagens Bæsen; thi jeg mener, at det er i Rigsdagens Bæsen at hævde de Love, der udkomme, og hævde deres Efterlevelse overfor Hvemsomhelst, der søger at gaae udenfor den Berettigelse, Loven giver — og hvor man troer, at Lovenes Efterlevelse trues, der er Rigsdagen paa sin Post, naar den gjør Skridt til at forhindre det og tvinge Vedkommende, der ikke vil følge Lovene, til at holde sig dem efterrettelig. Havde Biskoppen sendt en privat Skrivelse til Sogneforstanderskabets Formand, eller en anden Mand og tilbageholdt Indstillingen, og i en saadan Skrivelse omtrent sagt, hvad han udtalte i sin officielle Skrivelse, vilde vel Ingen havde sagt Noget derom; men officielt at sende Indstillingen tilbage til Sogneforstanderskabet og forlange en ny Indstilling og ved Siden deraf gjøre — som det i Forretnings sproget maa ansees for at være — en stærk Vebreibelse imod Vedkommende, det gaaer ikke an og kan ikke siges at være lovmedholdeligt. Hvorledes vilde Vedkommende stille sig, naar man fra den anden Side, fra Befolkningens, fra Kommunens eller af hvem, der nu havde med en Sag at gjøre, vilde begynde paa denne Maade at stille sig op imod en Embedsmands Virksomhed og lovlige Ret og forhindre ham fra at benytte den Embedsmagt, der er givet ham igjennem Loven? Det vilde man vistnok ikke taale; men jeg troer heller ikke, at Befolkningen skal taale Overgreb fra Embedsstandens Side. Biskoppens Fremgangsmaade er saa langt fra at være imødekommende, at den tvertimod er det Modsatte. Det er et Skridt, som naar det hengifupaatakt — og derfor har jeg paatakt det — og Andre saae, at det kunde gaae paa denne Maade, vilde lede til, at man tilsidst kom dertil, at Kommunernes Indstillingsret ikke vilde være noget værd. Derfor, hvor noget Saadant kommer frem, maa det mødes med Alvor, og om ikke paa anden Maade vil jeg haabe derved, at vore Sogneforstanderskaber og Borgerrepræsentationer her i Landet vilde vide med Alvor at afvise sllige uberettigede Forsøg paa at betage dem den Ret, som Lovene have givet dem;

jeg vil haabe, at den Kraft vil ligge hos dem, at saadanne Forsøg blive mødt med Protest overalt, hvor de fremkomme. Den ærede Minister siger, at han ikke vil paatage sig at forhindre noget Saadant for Fremtiden, og han siger, at dette, om det just ikke har Medhold i Loven, dog ikke strider imod Loven; — lad dette være en Opfordring for Befolkningen til at passe saameget nøiere paa.

Kirke- og Underviisningsministeren:

Jeg skal være enig med den ærede Forespørger i, at Befolkningen skal passe paa; men hvis Sogneforstanderskaberne altid gjøre en virkelig sandtru Indstilling af de tre Ansøgere, de helst ville have, behøve de aldrig at frygte for, at Breve, som det fra Biskoppen, skulde udøve den mindste Indflydelse; men have de derimod gjort en Indstilling, hvorefter de kun ville have Nr. 1, og Nr. 2 og 3 ikke ere tillede op, fordi de paa nogen Maade ønske dem, og de da staae overfor en om, hensynsfuld Mand, der ikke kan bære det over sit Hjerte, at Indstillingen skal komme til at gaae i Kraft med Hensyn til Nr. 2 eller 3, da han veed, at det er de Vedkommende imod at faae nogen af disse kaldet, saa kunne de ikke modstaae hans Henvendelse til dem, thi han har en Allieret i deres eget Hjertelag imod dem, de saaledes have indstillet. Det er denne Allierede, Sjællands Biskop har havt i selve Sogneforstanderskabets Hjertelag imod dem, som de have indstillet under Nr. 2 og 3, og det er denne Allierede, der har gjort, at han har feiret. Det er det, der er det Farlige; lad Sogneforstanderskaberne passe paa, at de Kaldsberettigede ikke imod Forstanderskabernes Indstillinger skulle have en Allieret i deres eget Sindelag, og de skulle da staae feirrige. Jeg troer forøvrigt, at man nærmest maa behandle denne Slags Sager som administrative Sager, og ikke behandle dem paa samme Maade som Retsager; thi det gaaer ikke an. Hvad er det, man i disse Tilfælde fremfor Alt gaaer ud paa? Det er at finde den Skolelærer, hvorom vedkommende Sogneforstanderskab kan forene sig med den Kaldsberettigede, men Fleertallet af Sogneforstanderskabet, det er Sogneforstanderskabet. Naar her har været Tale om,